

29/05/2011

לאורי אחי הגדול

תחסר לי אורינקה, בארוחות של שבת בצהרים. עת היינו יושבים בחצר בכפר מעש. אוכלים ומדברים. אוכלים וצוחקים. מלבנים הכל. את אירועי השבוע או ויכוח פוליטי. ויכוחים בנושאי דת. הרי לשנינו ילדים שחזרו בתשובה.

תמיד שאלנו "מענין מה אבא שלנו היה אומר". מה היה אומר יענקל הגדול. ההומניסט שלימד אותנו מיהו לאו טצה הפילוסוף הסיני. מהו גוגול או מה עשה טולסטוי ב"סיניה פולנה".

למי אני אכין קציצות כמו שעשו בגבעת השלושה, כמו שאכלו בחדר האוכל. אורי שנא נוסטלגיה, אבל משום מה נוצצו עיניו, כשסיפר איך חרש באדמות הגבעה. איך אהב את השקט, את התלם הארוך, התלם שדייק מאד שיהיה ישר.

חבריו התל אביבים, ששמעו את צורת דיבורו הבז למוסכמות, לטקסים, לפורמליסט יקה היו בטוחים שלאורי אין משפחה, או שאינו קשור אליה. אז יש לי הפתעה עבורכם. אורי היה איש משפחה חם ואוהב. הוא לא היה רק אבא וסבא אוהב, הוא היה גם אח נפלא וקשור שאם לא דיברנו כמה ימים, היה מתקשר "הי סיסטר" איפה את, מה קורה. קרא לי לבוא לראות סידרה חדשה שציר, ראיון אומנותי שרצה להביע בכל מגוון האפשרויות.

אורי היה הדוד הטוב לילדי. חילק לכולם עבודות. אותו אורי שלא רצה למכור את עבודותיו בנזיד עדשים ושמר על מחיר, היה יכול לומר לבת דודתו דליה מעין חרוד בואי אלי לסטודיו ואתן לך עבודות.

אורי היה איש עבודה. היה קם והולך לסטודיו לעבוד. ממפגש חברים שמאד אהב בקפה "תמר" או משולחן בבית קפה ב"כסית" היה חוזר לחבריו ברחוב אברבנל, אנשי המקצוע. התיידד עם כולם. צחק איתם. אהב אותם בסרבל עבודה והעריץ עובדי הכפיים. אהב לספר על אבא שלנו שהיה פועל במחצבת מגדל צדק כשרק עלה ארצה. איך היה מרים פטיש גדול כדי להכות במדויק באבן. הוא אהב לספר כי זה המשותף בין אבא שלו לבין אבא של דורית שגם הוא עבד באבן ירושלמית.

אבל אין לטעות. היו דברים שהוציאו אותו מדעתו. אורי לא סבל את הפקידות, את הברוקרטיה, הוא לא רצה להתרפס בפניהם. כשבשרה לו פקידה מעירית ת"א שהחליטו לתת לו איזה פרס ולכן הם מבקשים ממנו קורות חיים. היה מתעצבן ואומר "עוד לא נתנו את הפרס וכבר אני צריך לעבוד בשבילם, שיחפשו וימצאו".

אורי היה סקרן גדול לכל חידוש בעיקר מדעי. הוא העריץ חוקרים במדעי הטבע, ברפואה, בטכנולוגיות. לכן לא מפליא אותי כלל שבעצם המילים האחרונות שאמר לי שבוע לפני שנפטר, כששאלתי אותו על מה הוא חושב הוא ענה בפשטות – על לאונרדו דה ויצי. ואני הבנתי אותו, כי הכרתי אותו. אורי היה אמן טוטלי וכל מחשבתו ועיניו היה באומנות.

כך נזכור אותך אחי המתוק וכך נאהב אותך לנצח. אתה חזרת לקיבוץ ובבוא העת גם אני אחזור לאותו מקום, ליד אבא ואמא, ליד חיימקה ויסמין.

אחותך המתגעגעת יעל